

Áprily Lajos: Mennék eléd

A déli oldalon leselkedel.
Gyökerek hallják könnyű léptedet,
átküldesz egy-egy halk lehetetet,
mely szűzies még és illattalan,
de sejtető, jó langyossága van.
Csak arcom érzi még, nem sejti más,
varázs van benne, keltető varázs.
Ahol jársz, néma éberség fogad,
keresed a rügyes sombokrokat,
hogyan langyosságoddal rájuk lehelj
s kipattanjon a sárga kis kehely.
Feljössz az élre, melyet hó erez,
új válladon, a hátadon tegez,
benne az arany nyílakat hozod,
melyekkel a telet megnyilazod.
Mennék eléd, s mint fényváró anyám,
még utoljára elkiáltanám
nevedet, melyből napfény sugaraz:
Tavasz, tavasz! Tavasz, tavasz, tavasz!

